

UZASADNIENIE

W dniu 30 listopada 2015r. ok. godz. 12:38 przy Placu (...) w T., zaraz po wejściu do autobusu linii nr (...), Z. K. wykorzystując tłok w autobusie, z torebki W. M. podróżującej tym autobusem, dokonał kradzieży portfela z zawartością dowodu osobistego, karty bankomatowej (...) i pieniędzy w kwocie 78,70 zł. Z. K. widząc, że W. M. spostrzegła kradzież, uciekł z autobusu zanim ten odjechał z przystanku. Pokrzywdzona wysiadła na kolejnym przystanku i zawiadomiła o kradzieży policję. W tym czasie Z. K. udał się do Delikatesów (...) przy ul. (...) i w krótkim czasie trzykrotnie zrobił zakupy na kwotę 123,35 zł, dokonując zbliżeniowo nieautoryzowanych płatności skradzioną W. M. kartą (...).

(dowód: zeznania świadka W. M. k. 8-8v i k. 28, e-protokół k. 179v czas nagrania 00:04:30 - 00:10:05; wydruk zestawienia operacji bankowych k. 29 ujawniony e-protokół k. 179 czas nagrania 00:14:22; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt II K 430/16 wraz z uzasadnieniem i odpis wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu sygn. akt IX Ka 738/16 k. 163 – 166 ujawnione e-protokół k. 179 czas nagrania 00:14:22; protokół odtworzenia zapisu obrazu monitoringu k. 43-44 ujawniony e-protokół k. 179 czas nagrania 00:14:22)

Na ul. (...), jeden z policjantów wysłanych przez Dyżurnego K., zauważył mężczyznę odpowiadającego rysopisowi sprawcy kradzieży dokonanej w autobusie na szkodę W. M.. Podczas legitymowania mężczyzna wyjął kopertę, z której - poza swoim dokumentem - wyciągnął kartę bankomatową wystawioną na nazwisko W. M. i wyrzucił ją pod przednie koło radiowozu. Mężczyzną tym okazał się Z. K.. Po chwili na miejsce przyjechał drugi patrol policji z pokrzywdzoną. Z uwagi na upływ 20 minut od kradzieży, pokrzywdzona bez problemu rozpoznała legitymowanego mężczyznę jako tego, który dokonał w autobusie zaboru portfela z zawartością pieniędzy i dokumentów. Jeden z funkcjonariuszy policji, po penetracji terenu na ul. (...) znalazł portfel i dowód osobisty, należące do W. M..

(dowód: zeznania świadka W. M. k. 8-8v i k. 28, e-protokół k. 179v czas nagrania 00:04:30 - 00:10:05; zeznania świadka P. P. k. 38 e-protokół k. 129-129v czas nagrania 00:07:00 - 00:09:50; zeznania świadka M. S. k. 36 e-protokół k. 129v czas nagrania 00:10:40 - 00:13:30; protokoły zatrzymania rzeczy k. 18-23 ujawnione e-protokół k. 179 czas nagrania 00:14:22; pokwitowanie k. 24 ujawnione e-protokół k. 179 czas nagrania 00:14:22; notatki urzędowe k. 39-40 ujawnione e-protokół k. 179 czas nagrania 00:14:22)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 17 października 2016r., Z. K. został skazany za kradzież portfela z zawartością m.in. karty bankomatowej (...), dokonanej na szkodę W. M. w dniu 30 listopada 2015r. w T. przy Pl. (...) w autobusie (...) linii nr 27.

(dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt II K 430/16 wraz z uzasadnieniem i odpis wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu sygn. Akt IX Ka 738/16 k. 163 – 166 ujawnione e-protokół k. 179 czas nagrania 00:14:22)

Z. K. ma 57 lat. Jest rozwiedziony, ma troje dzieci na utrzymaniu, wobec których jest zobowiązany do alimentacji. Utrzymuje się z renty w wysokości 600 zł. Z. K. choruje na schizofrenię rezydualną i zespół zależności alkoholowej. W toku postępowania został poddany badaniu sądowo – psychiatrycznemu. Z. K. w chwili popełnienia czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zarówno zdolność rozumienia jego znaczenia, jak i zdolność pokierowania swoim postępowaniem.

(dowód: dane osobopoznawcze e-protokół k. 102 czas nagrania 00:02:06, opinia sądowo – psychiatryczna k. 84-85 i k. 115-116 ujawnione e-protokół k. 179 czas nagrania 00:14:22).

Obwiniony Z. K. nie stawiał się na rozprawę, dlatego na podstawie art. 71§4 kpw przeprowadzono rozprawę zaocznie. W toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień (k. 31 i k. 28).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego. Jego sprawstwo w zakresie kradzieży pieniędzy z konta W. M. w kwocie 123,35 zł poprzez dokonanie w sposób zbliżeniowy zapłaty uprzednio skradzioną pokrzywdzonej kartą bankomatową (...), w ocenie sądu nie budzi wątpliwości. Zostało bowiem potwierdzone informacjami zawartymi w wydruku zestawienia operacji na rachunku bankowym pokrzywdzonej W. M., które z kolei korespondują z jej zeznaniami. Z zestawienia operacji bankowych jednoznacznie wynika, że w dniu 30 listopada 2015r. w Delikatesach (...) w T. trzykrotnie dokonano zakupów przy użyciu karty na kwoty 37,90 zł, 43,56 zł i 41,89 zł. W. M. wskazała, że płatności musiały zostać dokonane zbliżeniowo, ponieważ jednorazowo - do kwoty 50 zł - można dokonać zapłaty w sposób nieautoryzowany. Za sprawstwem Z. K. przemawia też fakt ujęcia obwinionego przez policjanta P. P. właśnie na ul. (...). To przy tej ulicy zlokalizowany jest sklep, w którym dokonano nieautoryzowanych płatności kartą W. M.. Nadto w chwili legitymowania obwiniony odrzucił kartę bankomatową pokrzywdzonej pod koła radiowozu, co zauważył funkcjonariusz policji. I wreszcie, fakt dokonania przez Z. K. w dniu 30 listopada 2015r. w T. przy Pl. (...), w autobusie (...) linii nr 27, kradzieży portfela z zawartością m.in. karty bankomatowej (...), został stwierdzony prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 17 października 2016r. sygn. akt II K 430/16.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom W. M., albowiem są logiczne jasne i konsekwentne. Nadto znajdują potwierdzenie w treści wydruku zestawienia operacji na rachunku bankowym pokrzywdzonej, a także korespondują z zeznaniami policjantów P. P. i M. S..

Za wiarygodne uznać należało także zeznania P. P. i M. S.. Świadkowie ci opisali okoliczności, w jakich dowiedzieli się o zdarzeniu, a także przedstawili przebieg podejmowanych przez nich czynności. Zeznania funkcjonariuszy były logiczne i spójne, choć na rozprawie szczegółów – co zrozumiałe z uwagi na upływ czasu i wielość podobnych interwencji – policjanci już nie pamiętali. Policjant P. P. jednoznacznie wskazał, że obwiniony podczas legitymowania na ul. (...), w jego obecności, odrzucił kartę bankomatową W. M.. Tym samym świadek dostarczył dowodu na to, że obwiniony był w posiadaniu karty pokrzywdzonej, w czasie od jej kradzieży do jego ujęcia i to w pobliżu delikatesów, w których dokonano zapłaty kartą należącą do pokrzywdzonej. Należy podkreślić, że funkcjonariusze policji składając zeznania, nie mieli żadnego interesu w tym, by bezpodstawnie obciążać obwinionego i tym samym narażać się na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań, co w przypadku policjantów skutkowałoby zwolnieniem ze służby. W związku z tym Sąd w całości dał wiarę zeznaniom tych świadków.

Sąd uznał za wiarygodną opinię sądowo – psychiatryczną. Biegła psychiatra stwierdziła, że obwiniony cierpi na schizofrenię rezydualną oraz jest uzależniony od alkoholu. W opinii zasadniczej biegła uznała, że obwiniony miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Biegła, po zapoznaniu się z dodatkową dokumentacją medyczną i opiniami sądowo – psychiatrycznymi dotyczącymi obwinionego z innych spraw o przestępstwo i wykroczenie, podtrzymała wnioski końcowe zawarte w opinii zasadniczej. Biegła wyjaśniła, dlaczego - jej zdaniem - obwiniony nie miał zniesionej poczytalności, a ograniczoną w stopniu znacznym. Wskazała, że Z. K. nie dokonał kradzieży pod wpływem doznań psychotycznych, lecz w wyniku postępującej antyspołecznej deterioracji osobowości, na który wpływ ma schorzenie psychiczne w postaci schizofrenii oraz uzależnienie od alkoholu. W ocenie sądu, opinia sądowo – psychiatryczna jest jasna, pełna, konsekwentna i pozbawiona sprzeczności, a wnioski w niej zawarte logiczne i spójne. Opinia została sporządzona przez osobę kompetentną, dysponującą niezbędną wiedzą z dziedziny psychiatrii, po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzeniu jednorazowego badania obwinionego. Biegła uzasadniła swoje wnioski w kwestii poczytalności obwinionego i sąd, nie znajdując powodów do ich kwestionowania, przyjął, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu w stanie ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności. W tym miejscu należy podkreślić, że takie same wnioski co do poczytalności obwinionego sformułowali biegli w opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej w sprawie II K 430/16, w której Z. K. został skazany za kradzież portfela z zawartością m.in. karty bankomatowej, dokonanej w dniu 30 listopada 2016r. na szkodę W. M..

Sąd dał wiarę zgromadzonym w toku postępowania dokumentom, bowiem zostały sporządzone zgodnie z przepisami przez uprawnione do tego osoby, a strony postępowania nie podważały ich autentyczności oraz prawdziwości ich treści.

W świetle całokształtu materiału dowodowego i ustalonego na jego podstawie stanu faktycznego Sąd przyjął, że wina obwinionego została wykazana należycie.

Sąd przyjął, że Z. K. swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 119§1 kw w. Obwiniony bowiem w dniu 30 listopada 2015r. dokonując trzech nieautoryzowanych płatności zbliżeniowych w sklepie (...) przy ul. (...) w T., uprzednio skradzioną W. M. kartą bankomatową (...), dokonał kradzieży pieniędzy z konta w kwocie łącznej 123,35 zł na szkodę W. M.. Z uwagi na wnioski opinii sądowo – psychiatrycznej, sąd zmodyfikował opis czynu w stosunku do zarzucanego we wniosku o ukaranie przyjmując, że obwiniony dopuścił się czynu mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Dlatego czyn przypisany obwinionemu został zakwalifikowany z art. 119§1 kw w zw. art. 17§2 kw. Nadto zmianie uległa data czynu. Nie budzi wątpliwości, że czyn miał miejsce w 2015 roku, a nie – jak wskazano we wniosku o ukaranie – w 2016 roku. Z pewnością błąd ten stanowił omyłkę pisarską, bowiem ze wszystkich dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy jednoznacznie wynika, że przedmiotowe zdarzenie zaistniało w 2015 roku. Nadto - zdaniem sądu - obwiniony dokonał kradzieży w dniu 30 listopada, gdyż w tej dacie, a nie 2 grudnia, dokonał faktycznie płatności zbliżeniowych skradzioną W. M. kartą bankomatową (...).

W tym miejscu należy odnieść się do wniosku obrońcy o umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie. Sąd nie może zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy, że w niniejszej sprawie wystąpiła wskazana negatywna przesłanka procesowa.

W myśl art. 45§1 kw, karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Z. K. dopuścił się czynu w dniu 30 listopada 2015r., postępowanie zaś zostało wszczęte zarządzeniem z dnia 1 czerwca 2016r. Powyższe oznacza, że nie zaistniała przeszkoda procesowa w postaci przedawnienia orzekania. Ponieważ postępowanie zostało wszczęte w okresie roku od popełnienia czynu, to karalność tego czynu ustanie z dniem 30 listopada 2018r. Z tym dniem bowiem upływa 2 lata od zakończenia okresu, jakim jest upływ roku od dokonania czynu. Należy podkreślić, że przepis art. 45§1 kw w poprzednim brzmieniu, operował terminem „2 lat od popełnienia czynu”. Po nowelizacji tego przepisu ustawą z 23 marca 2017r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 966), która weszła w życie 1 czerwca 2017r., termin karalności został wydłużony. Ustawodawca bowiem wskazał, że ustaje on z upływem „2 lat od zakończenia tego okresu”. Jednocześnie w art. 6 cytowanej ustawy określono, że do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy o przedawnieniu zawarte w Kodeksie wykroczeń w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął. Nie budzi wątpliwości, że z chwilą wejścia w życie nowych przepisów termin przedawnienia karalności wykroczenia popełnionego przez obwinionego jeszcze nie minął, w związku z czym zastosowanie znalazła nowa regulacja dotycząca upływu karalności czynu.

Sąd - na podstawie przepisu art. 119§1 kw - wymierzył Z. K. karę miesiąca ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin. W ocenie sądu, orzeczona kara spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze, jakie ma osiągnąć wobec sprawcy czynu, a także uwzględni cele kary w zakresie społecznego oddziaływania. Jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował fakt popełnienia przez obwinionego czynu w warunkach ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności.

Na podstawie art. 119§4 kw, sąd nałożył na obwinionego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej W. M. kwoty 123,35 zł tytułem równowartości ukradzionego pokrzywdzonej mienia.

O kosztach obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie §4 ust. 1 i 3, §17 ust. 2 pkt 2 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r. poz. 1714 ze zm.)

Uwzględniając sytuację majątkową obwinionego, którego źródłem utrzymania jest jedynie renta w wysokości 600 zł, sąd - na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 121§1 kpw - zwolnił go od kosztów postępowania uznając, że ich uiszczenie byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe.